

Kommissionens tillkännagivande om samarbete inom nätverket av konkurrensmyndigheter

(2004/C 101/03)

(Text av betydelse för EES)

1. INLEDNING

1. Genom rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna 81 och 82 i fördraget⁽¹⁾ (nedan kallad "förordningen") införs ett system där kommissionen och medlemsstaternas konkurrensmyndigheter (nedan kallade "nationella konkurrensmyndigheter")⁽²⁾ har parallell behörighet att tillämpa artiklarna 81 och 82 i EG-fördraget (nedan kallat fördraget). De nationella konkurrensmyndigheterna och kommissionen bildar tillsammans ett nätverk av myndigheter, som skall agera för allmänintresset och bedriva ett nära samarbete i syfte att skydda konkurrensen. Nätverket skall fungera som ett diskussions- och samarbetsforum vid tillämpningen och genomförandet av EG:s konkurrenspolitik. Det är inom denna ram som samarbetet mellan europeiska konkurrensmyndigheter kommer att äga rum i ärenden där artiklarna 81 och 82 i fördraget tillämpas. Nätverket är grunden för att skapa och bibehålla en gemensam konkurrenspolitik i Europa. Nätverket kallas Europeiska konkurrensnätverket.
2. De nationella konkurrensmyndigheternas uppbyggnad varierar från medlemsstat till medlemsstat. I somliga medlemsstater är det ett enda organ som utreder ärenden och fattar alla slags beslut. I andra medlemsstater är dessa uppgifter uppdelade mellan två organ, ett som har hand om utredningen och ett (ofta en nämnd eller liknande) som fattar beslut i ärendet. I vissa medlemsstater, slutligen, får beslut om förbud eller om åläggande att betala böter bara fattas av domstol, och en annan konkurrensmyndighet för det allmänna talan vid domstolen. Med förbehåll för den generellt giltiga effektivitetsprincipen får medlemsstaterna enligt artikel 35 i förordningen utse ett eller flera organ till nationella konkurrensmyndigheter och fördela uppgifter mellan dem. Enligt allmänna gemenskapsrättsliga principer är medlemsstaterna skyldiga att införa ett system med effektiva, proportionella och avskräckande påföljder för överträdelse av EG-rätten⁽³⁾. Medlemsstaternas system för tillämpningen skiljer sig åt, men de har erkänt normerna i varandras system som grundval för samarbete⁽⁴⁾.
3. Nätverket av konkurrensmyndigheter skall säkerställa både en effektiv arbetsfördelning och en effektiv och konsekvent tillämpning av EG:s konkurrensregler. I förordningen och i rådets och kommissionens gemensamma uttalande om Europeiska konkurrensnätverkets verksamhet anges de allmänna principerna för nätverkets verksamhet. I det här tillkännagivandet ges närmare föreskrifter om nätverket.
4. Förfrågningar och diskussioner inom nätverket sker myndigheter emellan och påverkar inte företags rättigheter och

skyldigheter enligt EG-rätten eller nationell rätt. Varje konkurrensmyndighet förblir fullt ansvarig för handläggningen av sina respektive ärenden.

2. ÄRENDEFÖRDELNING**2.1 Fördelningsprinciper**

5. Förordningen bygger på ett system med parallella befogenheter, där alla konkurrensmyndigheter är behöriga att tillämpa artiklarna 81 och 82 i fördraget och är ansvariga för en effektiv arbetsfördelning i de ärenden där en utredning anses nödvändig. Samtidigt behåller varje medlem i nätverket sin fulla beslutanderätt med avseende på om en utredning behövs eller ej. I detta system med parallell behörighet kommer ärenden att handläggas av:
  - en enda nationell konkurrensmyndighet, eventuellt med bistånd från nationella konkurrensmyndigheter i andra medlemsstater, eller
  - flera nationella konkurrensmyndigheter som handlägger ett ärende parallellt eller
  - kommissionen.
6. I de flesta fall kommer den myndighet som mottar ett klagomål eller inleder ett förfarande⁽⁵⁾ på eget initiativ att förbli ansvarig för ärendet. Det kommer endast att bli aktuellt att flytta över ett ärende i början av förfarandet (se punkt 18 nedan) i fall där antingen den myndigheten ansåg att den inte var väl lämpad att handlägga det eller där andra myndigheter ansåg att de också var väl lämpade (se punkterna 8 och 15 nedan).
7. Om en överflyttning anses nödvändig för ett effektivt skydd av konkurrensen och gemenskapsintresset kommer medlemmarna i nätverket att sträva efter att så ofta som möjligt flytta över ärenden till en enda väl lämpad konkurrensmyndighet⁽⁶⁾. Under alla omständigheter bör överflyttning gå snabbt och effektivt och det kommer inte att fördröja handläggningen av pågående ärenden.

8. En myndighet kan anses vara väl lämpad att handlägga ett ärende när alla tre nedanstående villkor är uppfyllda:

1. Avtalet eller det samordnade förfarandet har en väsentlig direkt faktisk eller förväntad inverkan på konkurrensen inom myndighetens behörighetsområde eller genomförs eller har sitt ursprung inom myndighetens behörighetsområde.
2. Myndigheten effektivt kan bringa överträdelsen att upphöra fullständigt. Detta innebär konkret dels att myndigheten kan ålägga företag att upphöra med överträdelsen och att avstå från framtida överträdelser och att detta åläggande är tillräckligt för att få överträdelsen att upphöra, dels att myndigheten vid behov kan utdöma en adekvat påföljd för överträdelsen.
3. Myndigheten kan, eventuellt med bistånd från andra myndigheter, inhämta den bevisning som behövs för att styrka att en överträdelse föreligger.

9. Ovanstående kriterier visar att det måste finnas en relevant anknytning mellan överträdelsen och en medlemsstats territorium för att den medlemsstatens konkurrensmyndighet skall anses väl lämpad att handlägga ärendet. Det kan antas att myndigheterna i de medlemsstater där konkurrensen påverkas väsentligt av en överträdelse i de flesta fall kommer att anses vara väl lämpade, under förutsättning att de kan få överträdelsen att upphöra antingen genom agerande på egen hand eller parallellt, såvida inte kommissionen är bättre lämpad att handlägga ärendet (se punkterna 14 och 15 nedan).

10. Av detta följer att en enda nationell konkurrensmyndighet som regel är bäst lämpad att ingripa mot avtal eller samordnade förfaranden som väsentligt påverkar konkurrensen huvudsakligen inom den myndighetens behörighetsområde.

Exempel 1: Företag i medlemsstat A deltar i en priskartell för produkter som huvudsakligen säljs i medlemsstat A.

Den nationella konkurrensmyndigheten i medlemsstat A anses bäst lämpad att handlägga ärendet.

11. Att en nationell konkurrensmyndighet handlar på egen hand kan också vara lämpligt i de fall där mer än en nationell konkurrensmyndighet kan anses vara väl lämpad, men det räcker att en nationell konkurrensmyndighet ingriper för att överträdelsen skall bringas att upphöra.

Exempel 2: Två företag har bildat ett gemensamt företag i medlemsstat A. Det gemensamma företaget tillhandahåller tjänster i medlemsstaterna A och B och skapar konkurrensproblem. Ett föreläggande om att upphöra med överträdelsen och att avhålla sig från framtida överträdelser anses tillräckligt för en effektiv hantering av ärendet, eftersom överträdelsen därmed bringas att upphöra helt. Bevisning finns huvudsakligen i det gemensamma företags lokaler i medlemsstat A.

De nationella konkurrensmyndigheterna i medlemsstaterna A och B är båda väl lämpade att handlägga ärendet, men det räcker om den nationella konkurrensmyndigheten i medlemsstat A ingriper och det är effektivare än om den nationella konkurrensmyndigheten i medlemsstat B agerar på egen hand eller om de nationella konkurrensmyndigheterna agerar parallellt.

12. Parallellt agerande av två eller tre nationella konkurrensmyndigheter kan vara lämpligt om ett avtal eller ett samordnat förfarande väsentligt påverkar konkurrensen huvudsakligen inom dessa myndigheters respektive behörighetsområden och ingripande från en enda nationell konkurrensmyndighet inte är tillräckligt för att bringa hela överträdelsen att upphöra och/eller för att utdöma adekvat påföljd. [. . .]

Exempel 3: Två företag har ingått ett marknadsdelningsavtal som innebär att företaget i medlemsstat A begränsar sin verksamhet till medlemsstat A och att företaget i medlemsstat B begränsar sin till medlemsstat B.

De nationella konkurrensmyndigheterna i medlemsstaterna A och B är bäst lämpade att handlägga ärendet parallellt, var och en inom sitt behörighetsområde.

13. Myndigheter som handlägger ett ärende parallellt bör sträva efter att samordna arbetet så långt som möjligt. De kan därvidlag anse det lämpligt att utse en myndighet till huvudansvarig myndighet. De kan då komma överens om att delegera vissa uppgifter till den huvudansvariga myndigheten, till exempel samordning av utredningsåtgärder, samtidigt som varje myndighet förblir ansvarig för sitt eget förfarande.

14. Kommissionen är bäst lämpad att handlägga ett ärende om en eller flera avtal eller samordnade förfaranden, däribland nät av liknande avtal eller samordnade förfaranden, påverkar konkurrensen i mer än tre medlemsstater (gränsöverskridande marknader som omfattar mer än tre medlemsstater eller flera nationella marknader).

Exempel 4: Två företag har kommit överens om att dela upp marknader eller fastställa priser inom hela gemenskapen. Kommissionen är bäst lämpad att handlägga ärendet.

Exempel 5: Ett företag som har en dominerande ställning på fyra skilda nationella marknader, missbrukar sin ställning genom att införa lojalitetsrabatter för återförsäljarna på alla dessa marknader. Kommissionen är bäst lämpad att handlägga ärendet. Kommissionen kan också ingripa med avseende på en nationell marknad och driva ett "pilotfall", medan de övriga nationella marknaderna kan hanteras av nationella konkurrensmyndigheter, i synnerhet om varje nationell marknad kräver en separat bedömning.

15. Vidare är kommissionen bäst lämpad att handlägga ett ärende om det har nära anknytning till andra EG-bestämmelser som kommissionen är exklusivt behörig att tillämpa eller kan tillämpas effektivare av kommissionen, om gemenskapsintresset kräver att kommissionen fattar beslut därför att en ny fråga uppstår som är av betydelse för utvecklingen av EG:s konkurrensolitik eller för att säkra en effektiv tillämpning.

2.2. Samarbetsmekanismer för att fördela ärenden och lämna bistånd

2.2.1 Information i början av förfarandet (artikel 11 i förordningen)

16. I syfte att upptäcka om flera förfaranden pågår och att se till att ärenden handläggs av den konkurrensmyndighet som är bäst lämpad måste medlemmarna i nätverket på ett tidigt stadium informeras om de olika konkurrensmyndigheternas pågående ärenden⁽⁷⁾. Om ett ärende skall överföras, ligger det både i nätverkets och i de berörda företagens intresse att ärendet överförs snabbt.

17. Genom förordningen införs ett system så att konkurrensmyndigheterna kan hålla varandra informerade om ärenden och snabbt och effektivt omfördela ärenden sinsemellan. Enligt artikel 11.3 i förordningen skall de nationella konkurrensmyndigheterna, när de vidtar åtgärder enligt artiklarna 81 eller 82 i fördraget, skriftligen meddela kommissionen före eller utan dröjsmål efter påbörjandet av den första formella utredningsåtgärden. I artikeln anges också att denna information får göras tillgänglig för de andra konkurrensmyndigheterna⁽⁸⁾. Skälet bakom artikel 11.3 i förordningen är att nätverket skall ha möjlighet att upptäcka om flera förfaranden pågår om samma sak och kunna ta ställning till en eventuell överföring av ett ärende så fort en myndighet påbörjar utredningen. Information bör därför lämnas till nationella konkurrensmyndigheter och kommissionen innan eller strax efter man vidtar utredningsåtgärder som liknar de som kommissionen kan vidta enligt artiklarna 18–21 i förordningen. Kommissionen har en motsvarande skyldighet enligt artikel 11.2 i förordningen. Nätverksmedlemmarna bör underrätta varandra om pågående ärenden genom en standardblankett som innehåller ett begränsat antal uppgifter om ärendet, till exempel vilken myndighet som handlägger ärendet, den produkt, de områden och de parter som ärendet gäller, den påstådda överträdelsens art, hur länge överträdelsen antas ha pågått samt hur ärendet har väckts. De bör också hålla varandra underrättade om relevanta ändrade omständigheter i ärendet.

18. Om frågor om överföring av ärenden uppkommer, bör de lösas snabbt, normalt inom två månader från och med den

dag som den första informationen skickades till nätverket i enlighet med artikel 11 i förordningen. Under denna tid kommer konkurrensmyndigheterna att försöka komma överens om en eventuell överföring och, vid behov, om förutsättningarna för parallell handläggning.

19. Som regel bör den eller de konkurrensmyndigheter som handlägger ett ärende vid överföringsfristens utgång fortsätta att handlägga ärendet till dess att förfarandet har avslutats. Överföring av ett ärende efter överföringsfristens två månader bör endast ske om sakförhållandena i ärendet ändras väsentligt under förfarandets gång.

2.2.2 Avbrytande eller avslutande av förfaranden (artikel 13 i förordningen)

20. Om samma avtal eller samordnade förfarande tas upp av flera konkurrensmyndigheter, antingen därför att de har mottagit klagomål eller tagit upp ett ärende på eget initiativ, ger artikel 13 i förordningen stöd för att avbryta ett förfarande eller avvisa ett klagomål med hänvisning till att en annan myndighet handlägger eller har handlagt saken. Uttrycket "handlägger ärendet" i artikel 13 i förordningen omfattar inte bara det fallet att ett klagomål har lämnats in till en annan myndighet. Det omfattar fall där den andra myndigheten utreder eller har utrett ett ärende på eget initiativ.

21. Artikel 13 i förordningen gäller när en annan myndighet har handlagt eller handlägger en konkurrensfråga som har väckts av den klagande, även om myndigheten i fråga har ingripit eller ingriper på grundval av ett klagomål från en annan klagande eller på eget initiativ. Detta innebär att artikel 13 i förordningen kan åberopas om avtalet eller det samordnade förfarande gäller samma överträdelse på samma relevanta geografiska marknad och produktmarknad.

22. En nationell konkurrensmyndighet får avbryta eller avsluta förfarandet, men är inte tvungen att göra det. Artikel 13 i förordningen lämnar ett spelrum åt myndigheten att anpassa sitt beslut till omständigheterna i det enskilda fallet. En sådan flexibilitet är viktig: om en myndighet avslår ett klagomål efter att ha utrett ärendet i sak, ser en annan myndighet kanske ingen anledning att ompröva saken. Om ett klagomål däremot har avslagits av andra skäl (till exempel därför att myndigheten inte har kunnat samla in

den bevisning som krävs för att styrka överträdelsen) kan en annan myndighet vilja göra en egen utredning av saken. Flexibiliteten gäller också i fråga om pågående ärenden i det att varje nationell konkurrensmyndighet får välja huruvida den vill avsluta eller avbryta förfaranden. En myndighet kanske är ovillig att avsluta ett ärende innan handläggningen hos en annan myndighet är avslutad. Möjligheten att avbryta handläggningen gör det möjligt för myndigheten att i ett senare skede besluta om den vill avsluta förfarandet eller inte. Denna flexibilitet gör det också lättare att tillämpa reglerna enhetligt.

23. Om en myndighet avslutar eller avbryter förfarandet därför att en annan myndighet handlägger ärendet, får den förstnämnda myndigheten – i enlighet med artikel 12 i förordningen – överlämna den klagandes uppgifter till den myndighet som skall handlägga ärendet.

24. Artikel 13 i förordningen kan också tillämpas på delar av ett klagomål eller av ett förfarande. Det kan tänkas att endast vissa delar av ett klagomål eller ett ärende som tagits upp på eget initiativ överlappar ett ärende som har handlagts eller handläggs av en annan konkurrensmyndighet. I så fall får den konkurrensmyndighet till vilken klagomålet lämnats in avvisa klagomålet i vissa delar med stöd av artikel 13 i förordningen och handlägga resten av klagomålet på lämpligt sätt. Detsamma gäller för avslutande av förfaranden.

25. Artikel 13 i förordningen är inte den enda rättsliga grunden för att avbryta eller avsluta förfaranden som har inletts på eget initiativ eller för att avvisa klagomål. De nationella konkurrensmyndigheterna kan också ha möjlighet att göra detta enligt nationella procedurregler. Kommissionen får också avvisa klagomål med hänvisning till att de saknar gemenskapsintresse eller av andra skäl som har att göra med klagomålets art (⁹).

2.2.3 Informationsutbyte och användning av konfidentiella uppgifter (artikel 12 i förordningen)

26. Ett centralt inslag i nätverkets verksamhet är rätten för alla konkurrensmyndigheter att utbyta och använda information (inklusive handlingar, redogörelser och uppgifter i elektronisk form) som de har samlat in för tillämpningen av artiklarna 81 eller 82 i fördraget. Denna rätt är en förutsättning för en effektiv fördelning och handläggning av ärenden.

27. I artikel 12 i förordningen anges att kommissionen och medlemsstaternas konkurrensmyndigheter skall, vid till-

lämpningen av artiklarna 81 och 82 i fördraget, vara behöriga att till varandra översända all information om faktiska eller rättsliga omständigheter, även konfidentiella uppgifter, och att använda dem som bevisning. Detta innebär att informationsutbyte får ske inte bara mellan en nationell konkurrensmyndighet och kommissionen, utan också mellan de nationella konkurrensmyndigheterna. Artikel 12 i förordningen har företrädare framför eventuella bestämmelser med motsatt verkan i en medlemsstats lagstiftning. Frågan om den översändande myndigheten har kommit över informationen på ett lagligt sätt skall avgöras enligt den lag som reglerar den myndigheten. Den översändande myndigheten får vid översändandet meddela den mottagande myndigheten huruvida informationsinsamlingen har ifrågasatts eller fortfarande kan komma att ifrågasättas.

28. Utbytet och användningen av information innefattar bland annat följande skyddsåtgärder för företag och enskilda:

a) För det första anges det i artikel 28 i förordningen att "kommissionen och medlemsstaternas konkurrensmyndigheter, deras tjänstemän, anställda och övriga personer som arbetar under dessa myndigheters övervakning (. . .) [får] inte röja upplysningar som de har inhämtat eller utbytt med stöd av denna förordning och som är av sådant slag att de omfattas av sekretess". Ett företags berättigade intresse av att skydda sina affärshemligheter får dock inte hindra att medlemmarna i nätverket röjer uppgifter som är nödvändiga för att styrka en överträdelse av artiklarna 81 eller 82 i fördraget. Uttrycket "sekretess" i artikel 28 i förordningen är ett EG-rättsligt begrepp och omfattar i synnerhet affärshemligheter och andra konfidentiella uppgifter. Detta kommer att skapa ett gemensamt minimiskydd i hela gemenskapen.

b) Den andra skyddsmekanismen för företag gäller användningen av information som har utbytt inom nätverket. Enligt artikel 12.2 i förordningen får sådan information endast användas som bevisning vid tillämpningen av artiklarna 81 och 82 i fördraget och beträffande den sakfråga för vilken den inhämtades (¹⁰). Enligt artikel 12.2 i förordningen får informationen också användas vid tillämpningen av nationell konkurrensrätt parallellt med EG:s konkurrensrätt i samma ärende. Detta är dock endast möjligt om tillämpningen av nationell rätt inte leder till ett annat resultat i fråga om förekomsten av en överträdelse än det som följer av artiklarna 81 och 82 i fördraget.

c) Den tredje skyddsmekanismen i förordningen gäller påföljder för fysiska personer på grundval av information som har utbytt enligt artikel 12.1 i förordningen. Förordningen föreskriver bara påföljder för företag vid överträdelser av artiklarna 81 eller 82 i fördraget, men i

vissa länder föreskriver lagstiftningen även påföljder för enskilda i samband med överträdelser av dessa artiklar. Enskilda åtnjuter som regel en mer omfattande rätt till försvar (till exempel en absolut rätt att vägra svara på frågor, medan företag bara kan vägra svara på frågor som innebär att de erkänner att de har begått överträdelser⁽¹¹⁾). Artikel 12.3 i förordningen är en garanti för att uppgifter som samlas in från företag inte kan användas på ett sådant sätt att den högre skyddsnivån för enskilda urholkas. Bestämmelsen innebär att information som utbytt endast får användas som bevismedel för att ålägga fysiska personer påföljder om det i den översändande myndighetens lagstiftning föreskrivs påföljder av liknande slag i samband med överträdelser av artikel 81 eller artikel 82 i fördraget eller, om så inte är fallet, informationen har inhämtats på ett sätt som respekterar samma nivå av skydd av fysiska personers rätt till försvar som föreskrivs i de nationella bestämmelser som gäller för den mottagande myndigheten. Påföljdernas kvalificering enligt nationella rättsregler (administrativa respektive straffrättsliga påföljder) är inte relevant vid tillämpningen av artikel 12.3 i förordningen. Förordningen gör skillnad mellan frihetsstraff och andra typer av påföljder, till exempel böter och andra påföljder för enskilda. Om lagstiftningen i både den översändande och den mottagande myndighetens land föreskriver påföljder av samma slag (till exempel att böter kan ådömas en anställd vid ett företag som har varit inblandat i en överträdelse av artikel 81 eller 82 i fördraget), får information som översänts enligt artikel 12 i förordningen användas av den mottagande myndigheten. I sådana fall anses rättssäkerhetsgarantierna vara likvärdiga i båda länders system. Om de båda länderna däremot inte har påföljder av liknande slag får uppgifterna bara användas om inhämtningen av dem respekterar samma nivå av skydd av fysiska personers rätt till försvar i det aktuella ärendet (artikel 12.3 i förordningen). Frihetsstraff får endast utdömas om både den översändande och den mottagande myndigheten kan utdöma en sådan påföljd.

2.2.4 Utredningar (artikel 22 i förordningen)

29. Förordningen ger möjlighet för en nationell konkurrensmyndighet att begära bistånd från en annan nationell konkurrensmyndighet, som kan samla in uppgifter på den förstnämndas vägnar. En nationell konkurrensmyndighet kan också be en annan nationell konkurrensmyndighet att utföra utredningsåtgärder på dess vägnar. Artikel 12 i förordningen ger den tillfrågade nationella konkurrensmyndigheten rätt att översända uppgifter som den har samlat in till den begärande nationella konkurrensmyndigheten. Allt utbyte mellan de nationella konkurrensmyndigheterna och den begärande nationella konkurrensmyndighetens användning av uppgifterna för bevisändamål skall ske i enlighet med artikel 12 i förordningen. När en nationell konkurrensmyndighet handlar på en annan nationell konkurrensmyndighets vägnar, sker detta enligt de förfaranden och med de utredningsbefogenheter som gäller i det landet.

30. Enligt artikel 22.2 i förordningen får kommissionen begära att en nationell konkurrensmyndighet genomför en inspektion på kommissionens vägnar. Kommissionen kan antingen fatta ett beslut enligt artikel 20.4 i förordningen eller helt enkelt rikta en begäran till den nationella konkurrensmyndigheten. Tjänstemännen vid den nationella konkurrensmyndigheten skall utöva sina befogenheter i enlighet med nationell lag. Företrädare för kommissionen får bistå den nationella konkurrensmyndigheten under inspektionen.

2.3 Företags ställning

2.3.1 Allmänt

31. Alla medlemmar i nätverket kommer att sträva efter att göra en snabb och effektiv ärendefördelning. Eftersom förordningen skapar ett system med parallell behörighet, är ärendefördelningen mellan nätverkets medlemmar helt enkelt en fråga om arbetsfördelning, där några myndigheter avstår från att handlägga ett ärende. Ärendefördelningen skapar alltså inte någon individuell rätt för företag som har begått eller som berörs av en överträdelse att få ärendet handlagt av en viss myndighet.
32. Om ett ärende överförs till en konkurrensmyndighet, beror det på att denna enligt de ovanstående fördelningskriterierna anses vara bäst lämpad att handlägga ärendet ensam eller tillsammans med en annan myndighet. Den konkurrensmyndighet som tilldelas ärendet skulle under alla omständigheter ha kunnat inleda ett förfarande på eget initiativ angående överträdelsen.
33. Vidare tillämpar alla konkurrensmyndigheter EG:s konkurrensrätt, och förordningen innehåller bestämmelser för att se till att dessa regler tillämpas enhetligt.
34. Om ett ärende överförs inom nätverket, underrättas det berörda företaget och klaganden om detta så snabbt som möjligt av de berörda konkurrensmyndigheterna.

2.3.2 Klagandens ställning

35. Om ett klagomål lämnas in till kommissionen i enlighet med artikel 7 i förordningen och kommissionen inte utreder klagomålet eller inte förbjuder det avtal eller samordnade förfarande som klagomålet gäller, har klaganden rätt att få ett beslut om att klagomålet avvisas eller avslås utan att det påverkar tillämpningen av artikel 7.3 i kommissionens tillämpningsförordning⁽¹²⁾. Rättigheter för klagande som lämnar in klagomål till en nationell konkurrensmyndighet regleras av tillämpliga nationella rättsregler.
36. Enligt artikel 13 i förordningen får varje nationell konkurrensmyndighet avbryta handläggningen av eller avvisa ett klagomål med hänvisning till att en annan konkurrensmyndighet handlägger eller har handlagt samma ärende. Den bestämmelsen ger också kommissionen möjlighet att avvisa ett klagomål på den grunden att det handläggs eller har handlagts av en konkurrensmyndighet i en medlemsstat. Enligt artikel 12 i förordningen får information utbytas mellan konkurrensmyndigheterna inom nätverket, under förutsättning att skyddsreglerna i den artikeln iakttas (se punkt 28 ovan).

2.3.3 Ställningen för sökande som anser sig ha rätt till förmånlig behandling (regler om immunitet mot böter och nedsättning av böter)

37. Kommissionen anser⁽¹³⁾ att det ligger i gemenskapens intresse att bevilja förmånlig behandling av företag som samarbetar med kommissionen vid utredning av kartellärenden. Ett antal medlemsstater har också infört sådana regler⁽¹⁴⁾. Syftet med reglerna om förmånlig behandling är att göra det lättare för konkurrensmyndigheterna att upptäcka karteller. Reglerna bidrar därmed också till att avskräcka företag från att delta i olagliga kartellbildningar.
38. Det saknas EU-täckande, fullständigt harmoniserade regler om förmånlig behandling. Därför skall en ansökan om sådan behandling till en viss myndighet inte anses som en ansökan till någon annan myndighet. Det ligger därför i sökandens intresse att ansöka om förmånlig behandling hos alla konkurrensmyndigheter vilka är behöriga att tillämpa artikel 81 i fördraget inom det område som påverkas av överträdelsen och vilka kan anses vara väl lämpade att ingripa mot överträdelsen i fråga⁽¹⁵⁾. Med tanke på tidsaspektens betydelse i de flesta regler för förmånlig behandling måste de sökande också överväga huruvida det är lämpligt att lämna in ansökningar om förmånlig behandling till alla berörda myndigheter samtidigt. Det är sökandens sak att vidta de åtgärder som denne anser nödvändiga för att skydda sig mot eventuella ingripanden från dessa myndigheters sida.

39. Precis som i alla andra ärenden där artiklarna 81 och 82 i fördraget tillämpas, skall en nationell konkurrensmyndighet som handlägger ett ärende som har väckts genom en ansökan om förmånlig behandling informera kommissionen och den får göra informationen tillgänglig för övriga medlemmar i nätverket i enlighet med artikel 11.3 i förordningen (se punkt 16ff). Kommissionen har en motsvarande skyldighet enligt artikel 11.2 i förordningen. I sådana fall kommer uppgifter som lämnas till nätverket i enlighet med artikel 11 i förordningen emellertid inte att användas av andra medlemmar i nätverket som grund för att inleda en egen utredning, varken enligt fördragets konkurrensregler eller, i fråga om nationella konkurrensmyndigheter, enligt nationell konkurrensrätt eller annan nationell lagstiftning⁽¹⁶⁾. Detta påverkar inte myndighetens rätt att inleda en utredning på grundval av information som har mottagits från andra källor eller, med förbehåll för punkterna 40 och 41 nedan, att begära, motta eller använda information enligt artikel 12 i förordningen från en medlem i nätverket, inklusive den nätverksmedlem som mottog ansökan om förmånlig behandling.
40. Med förbehåll för vad som anges i punkt 41 kommer bevismaterial som frivilligt har lämnats av en sökande endast att överlämnas till en annan myndighet i enlighet med artikel 12 i förordningen med sökandens samtycke. Likaså kommer annan information, som myndigheten har inhämtat under eller efter en inspektion eller genom en annan undersökningsåtgärd som inte skulle ha kunnat genomföras utan ansökan om förmånlig behandling, endast att lämnas över till en annan myndighet i enlighet med artikel 12 i förordningen, om sökanden har samtyckt till att bevismaterial som denne frivilligt har lämnat i sin ansökan om förmånlig behandling förs vidare till den myndigheten. Medlemmarna i nätverket kommer att uppmana sökande att samtycka till att information överlämnas, i synnerhet till myndigheter där sökanden har goda utsikter att få förmånlig behandling. När sökanden väl har samtyckt till att bevismaterial överlämnas till en annan myndighet, kan samtycket inte återkallas. Denna punkt påverkar emellertid inte sökandens eget ansvar att ansöka om förmånlig behandling hos de myndigheter vederbörande anser lämpligt.
41. Utan hinder av ovanstående krävs inte samtycke från sökanden för överlämnande av information till en annan myndighet i enlighet med artikel 12 i förordningen i följande fall:
1. Samtycke behövs inte om den mottagande myndigheten också har mottagit en ansökan om förmånlig behandling angående samma överträdelse och från samma sökande som den översändande myndigheten, under förutsättning att sökanden när informationen översänds inte kan ta tillbaka information som den har lämnat till den mottagande myndigheten.

2. Samtycke behövs inte heller om den mottagande myndigheten skriftligen har åtagit sig att varken den information som har översänts till den eller några andra upplysningar som den kan komma att få tillgång till efter den dag och tidpunkt då informationen enligt den översändande myndighetens noteringar översändes, kommer att användas av den myndigheten eller någon annan myndighet till vilken den översänder informationen för att ålägga påföljder för

- a) sökanden,
- b) någon annan juridisk eller fysisk person som åtnjuter förmånlig behandling från den översändande myndighetens sida på grund av en ansökan som sökanden har gjort till den myndigheten,
- c) någon anställd eller tidigare anställd hos någon av de fysiska eller juridiska personer som omfattas av punkterna a eller b.

Sökanden kommer att få ett exemplar av den mottagande myndighetens skriftliga åtagande.

3. Om information har inhämtats av en nätverksmedlem enligt artikel 22.1 i förordningen på vägnar av den nätverksmedlem som mottog ansökan, krävs det inte samtycke för överlämnande och användning av denna information av den nätverksmedlem som mottog ansökan.

42. Information avseende ärenden som har väckts genom en ansökan om förmånlig behandling och som har lämnats in till kommissionen enligt artikel 11.3 i förordningen⁽¹⁷⁾ kommer endast att vara tillgänglig för de konkurrensmyndigheter som har förbundit sig att följa principerna ovan (se punkt 72). Samma princip är tillämplig där kommissionen har inlett ett förfarande i ett ärende på grundval av en ansökan om förmånlig behandling som lämnats in till kommissionen. Detta påverkar inte konkurrensmyndigheternas rätt att bli försedda med information enligt artikel 12 i förordningen under förutsättning att punkterna 40 och 41 följs.

3. ENHETLIG TILLÄMPNING AV EG:S KONKURRENS- REGLER⁽¹⁸⁾

3.1 Samarbetsmekanism (artikel 11.4 och 11.5 i förordningen)

43. Ett av ändamålen med förordningen är att artiklarna 81 och 82 i fördraget skall tillämpas enhetligt i hela EG. De nationella konkurrensmyndigheterna skall iakttä regeln om enhetlig tillämpning i artikel 3.2 i förordningen. Enligt artikel 16.2 i förordningen får de inte, när de fäller avgöranden om sådana avtal, beslut eller förfaranden enligt

artikel 81 eller artikel 82 i fördraget som redan är föremål för ett beslut av kommissionen, fatta beslut som strider mot beslut som kommissionen har fattat. Inom nätverket av konkurrensmyndigheter är det kommissionen, i egenskap av fördragets väktare, som i sista hand är ansvarig för att utveckla konkurrenspolitiken och trygga en enhetlig tillämpning av EG:s konkurrensrätt. Kommissionen är dock inte ensam ansvarig för detta.

44. Enligt artikel 11.4 i förordningen skall medlemsstaternas konkurrensmyndigheter underrätta kommissionen senast trettio dagar innan ett beslut med tillämpning av artiklarna 81 eller 82 i fördraget fattas med åläggande om att upphöra med en överträdelse, om godtagande av åtaganden eller om återkallelse av ett undantag enligt en förordning om gruppundantag. De skall till kommissionen översända en sammanfattning av ärendet, det planerade beslutet, eller, i avsaknad av sådant, andra dokument av vilka den planerade åtgärden framgår senast trettio dagar innan ett beslut fattas.

45. Här gäller samma bestämmelse som enligt artikel 11.3 i förordningen, nämligen att de nationella konkurrensmyndigheterna är skyldiga att informera endast kommissionen, men den nationella konkurrensmyndighet som informerar kommissionen får också vidarebefordra informationen till de andra medlemmarna i nätverket.

46. Om en nationell konkurrensmyndighet har informerat kommissionen enligt artikel 11.4 i förordningen och tidsfristen på trettio dagar har löpt ut, får myndigheten fatta beslut om inte kommissionen har inlett ett förfarande. Kommissionen får inkomma med skriftliga synpunkter på ärendet innan den nationella konkurrensmyndigheten fattar beslut. Den nationella konkurrensmyndigheten och kommissionen kommer att göra vad som krävs för att säkra en enhetlig tillämpning av EG-rätten (se punkt 3 ovan).

47. Om det finns särskilda omständigheter som gör att den nationella konkurrensmyndighetens beslut måste fattas inom mindre än trettio dagar efter det att informationen har överlämnats i enlighet med artikel 11.4 i förordningen, kan den berörda nationella konkurrensmyndigheten be kommissionen att vidta åtgärder snabbare. Kommissionen kommer att sträva efter att svara så fort som möjligt.

48. Andra typer av beslut, till exempel beslut om att avvisa ett klagomål, om att avsluta ett förfarande som har inletts på eget initiativ eller om att förordna om interimistiska åtgärder kan också vara betydelsefulla ur konkurrenspolitisk synvinkel och nätverkets medlemmar kan ha ett intresse av underrätta varandra om dem och eventuellt diskutera dem. De nationella konkurrensmyndigheterna kan därför, med stöd av artikel 11.5 i förordningen, underrätta kommissionen och därmed resten av nätverket om varje annat ärende där EG:s konkurrensrätt tillämpas.

49. Alla medlemmar i nätverket bör informera varandra om avslutande av förfaranden som har anmälts till nätverket enligt artikel 11.2 och 11.3 i förordningen ⁽¹⁹⁾.

3.2 Kommissionens inledande av förfaranden enligt artikel 11.6 i förordningen

50. Enligt EG-domstolens praxis har kommissionen, som enligt artikel 85.1 i fördraget skall säkerställa tillämpningen av de principer som anges i artiklarna 81 och 82 i fördraget, att ange och genomföra inriktningen på gemenskapens konkurrenspolitik ⁽²⁰⁾. Kommissionen har således rätt att när som helst fatta individuella beslut med tillämpning av artiklarna 81 och 82 i fördraget.

51. I artikel 11.6 i förordningen anges att om kommissionen inleder ett förfarande i syfte att fatta ett beslut enligt förordningen, fråntas medlemsstaternas konkurrensmyndigheter sin behörighet att tillämpa artiklarna 81 och 82 i fördraget. Detta innebär att så snart kommissionen har inlett ett förfarande får de nationella konkurrensmyndigheterna inte ingripa på samma rättsliga grund mot samma företags avtal eller samordnade förfaranden på samma relevanta geografiska marknad och produktmarknad.

52. Kommissionens inledande av ett förfarande är en officiell åtgärd ⁽²¹⁾ genom vilken kommissionen ger till känna sin avsikt att fatta beslut enligt kapitel III i förordningen. Åtgärden kan vidtas när som helst under kommissionens utredning av ärendet. Enbart det faktum att kommissionen har mottagit ett klagomål är i sig inte tillräckligt för att frånta de nationella konkurrensmyndigheterna behörigheten.

53. Två situationer är tänkbara. För det första, om kommissionen är den första konkurrensmyndigheten som inleder ett förfarande i ett ärende i syfte att fatta beslut enligt förordningen, får nationella konkurrensmyndigheter inte längre handlägga ärendet. I artikel 11.6 i förordningen föreskrivs, att när kommissionen har inlett ett förfarande, så får de nationella konkurrensmyndigheterna inte längre inleda ett eget förfarande i syfte att tillämpa artiklarna 81 och 82 i fördraget på samma företags avtal eller samordnade förfaranden på samma relevanta geografiska marknad och produktmarknad.

54. För det andra, om en eller flera nationella konkurrensmyndigheter har informerat nätverket enligt artikel 11.3 i förordningen om att den eller de handlägger ett visst ärende, får kommissionen inom den inledande fördelningsfristen (vanligtvis två månader, se punkt 18 ovan) inleda ett förfarande efter att ha rådgjort med den eller de be-

rörda myndigheterna. Denna åtgärd får då de rättsverkningar som anges i artikel 11.6 i förordningen. Efter fördelningsfristens utgång kommer kommissionen i princip bara att tillämpa artikel 11.6 i förordningen i följande fall:

a) Medlemmar i nätverket avser att fatta motstridiga beslut i samma ärende.

b) Medlemmar i nätverket avser att fatta ett beslut som uppenbart strider mot fast rättspraxis. De normer som anges i gemenskapsdomstolarnas avgöranden och i tidigare kommissionsbeslut och -förordningar bör tjäna som vägledning. Beträffande bedömningen av sakförhållanden (till exempel marknadsdefinitionen) kommer kommissionen bara att ingripa om en väsentlig avvikelse föreligger.

c) Medlemmar i nätverket drar ut på förfarandet i ärendet alltför länge.

d) Det finns behov av ett kommissionsbeslut för att utveckla gemenskapens konkurrenspolitik, i synnerhet när en liknande konkurrensfråga uppkommer i flera medlemsstater, eller för att säkra en effektiv tillämpning.

e) Den eller de berörda nationella konkurrensmyndigheterna invänder inte.

55. Om en nationell konkurrensmyndighet redan handlägger ett ärende, kommer kommissionen att skriftligen ange skälen för att artikel 11.6 i förordningen skall tillämpas i ett meddelande till den berörda nationella konkurrensmyndigheten och till övriga medlemmar i nätverket ⁽²²⁾.

56. Kommissionen kommer att meddela nätverket sin avsikt att tillämpa artikel 11.6 i förordningen i god tid, så att medlemmarna i nätverket ges möjlighet att begära ett möte i rådgivande kommittén innan kommissionen inleder förfarandet.

57. Kommissionen kommer som regel inte – om inte gemenskapsintresset står på spel – att fatta beslut som står i strid med en nationell konkurrensmyndighets beslut innan information har lämnats på ett riktigt sätt enligt både artikel 11.3 och 11.4 i förordningen och innan kommissionen har beslutat att inte tillämpa artikel 11.6 i förordningen.

4. DEN RÅDGIVANDE KOMMITTÉNS UPPGIFT OCH FUNKTION I DET NYA SYSTEMET

58. I den rådgivande kommittén kan sakkunniga från de olika konkurrensmyndigheterna diskutera såväl enskilda ärenden som allmänna konkurrensrättsliga frågor ⁽²³⁾.

4.1 Samrådets räckvidd

4.1.1 Kommissionsbeslut

59. Den rådgivande kommittén kommer alltid att rådfrågas innan kommissionen fattar beslut enligt artiklarna 7, 8, 9, 10 och 23 samt artiklarna 24.2 och 29.1 i förordningen. Kommissionen skall ta den största hänsyn till den rådgivande kommitténs yttrande och informera kommittén om på vilket sätt så har skett.

60. Vid beslut om interimistiska åtgärder tillfrågas den rådgivande kommittén enligt ett snabbare och smidigare förfarande på grundval av en kort motivering och beslutets normativa del.

4.1.2 Nationella konkurrensmyndigheters beslut

61. Det ligger i nätverkets intresse att viktiga ärenden som handläggs av nationella konkurrensmyndigheter enligt artiklarna 81 och 82 i fördraget diskuteras i den rådgivande kommittén. Enligt förordningen får kommissionen låta sätta upp ett ärende som handläggs av en nationell konkurrensmyndighet på den rådgivande kommitténs dagordning. Både kommissionen och medlemsstaterna får begära att en fråga skall diskuteras i kommittén. I bägge fallen kommer kommissionen att låta sätta upp ärendet på dagordningen efter att ha informerat den eller de berörda nationella konkurrensmyndigheterna. En sådan diskussion i den rådgivande kommittén kommer inte att leda till ett formellt yttrande.

62. I viktigare ärenden kan ärendefördelningen eventuellt diskuteras i den rådgivande kommittén. I synnerhet gäller detta om kommissionen avser att tillämpa artikel 11.6 i förordningen efter den inledande fördelningsfristen. Frågan kan då diskuteras i den rådgivande kommittén innan kommissionen inleder ett förfarande. Den rådgivande kommittén får uttala sig inofficiellt i frågan.

4.1.3 Tillämpningsföreskrifter, gruppundantagsförordningar, riktlinjer och tillkännagivanden (artikel 33 i förordningen)

63. Den rådgivande kommittén kommer att höras om utkast till kommissionsförordningar i enlighet med föreskrifterna i relevanta rådsförordningar.

64. Kommissionen antar inte bara förordningar, utan också tillkännagivanden och riktlinjer. Dessa mer flexibla redskap är mycket värdefulla för att förklara och tillkänna kommissionens hållning och för att förklara dess tolkning av konkurrensreglerna. Den rådgivande kommittén kom-

mer även att höras om sådana tillkännagivanden och riktlinjer.

4.2 Förfarande

4.2.1 Vanligt förfarande

65. När den rådgivande kommittén tillfrågas om utkast till kommissionsbeslut, äger mötet rum tidigast fjorton dagar efter det att kommissionen har skickat ut kallelsen. Till kallelsen bifogar kommissionen en sammanfattning av ärendet, en förteckning över de viktigaste dokumenten, det vill säga de dokument som behövs för att bedöma ärendet, och ett utkast till beslut. Den rådgivande kommittén yttrar sig över kommissionens utkast till beslut. På begäran av en eller flera ledamöter skall yttrandet förses med motivering.

66. Enligt förordningen kan medlemsstaterna komma överens om att förkorta tiden mellan kallelse och möte.

4.2.2 Skriftligt förfarande

67. Genom förordningen införs en möjlighet till skriftligt samråd. Om ingen medlemsstat motsätter sig det, kan kommissionen rådfråga medlemsstaterna genom att sända handlingar till dem och sätta en frist för att inkomma med synpunkter på utkastet. Denna tidsfrist torde vanligtvis inte vara kortare än 14 dagar, utom vid beslut om interimistiska åtgärder i enlighet med artikel 8 i förordningen. Om en medlemsstat begär att ett möte skall äga rum, kommer kommissionen att anordna ett sådant.

4.3 Offentliggörande av den rådgivande kommitténs yttrande

68. Den rådgivande kommittén kan rekommendera att dess yttrande skall offentliggöras. I så fall kommer kommissionen att offentliggöra yttrandet samtidigt med beslutet, med beaktande av företagens berättigade intresse av att deras affärshemligheter skyddas.

5. AVSLUTANDE ANMÄRKNINGAR

69. Detta tillkännagivande påverkar inte förstainstansrättens eller EG-domstolens tolkning av fördraget och andra bestämmelser.

70. Detta tillkännagivande kommer regelbundet att ses över av de nationella konkurrensmyndigheterna och kommissionen gemensamt. Det kommer att ses över senast vid utgången av det tredje året efter antagandet, med beaktande av erfarenheterna av dess tillämpning.

71. Detta tillkännagivande ersätter kommissionens meddelande från 1997 om samarbete mellan kommissionen och medlemsstaternas konkurrensmyndigheter för handläggning av ärenden som omfattas av artiklarna 85 och 86 i fördraget ⁽²⁴⁾.

**6. GEMENSAMT UTTALANDE AV ANDRA NÄTVERKSMED-
LEMMAR**

72. Alla de konkurrensmyndigheter i medlemsstaterna som deltar i nätverket har undertecknat ett uttalande, som återfinns i

bilagan till detta tillkännagivande. Där godtar de principerna i detta tillkännagivande, däribland reglerna om skydd för den som har ansökt om förmånlig behandling ⁽²⁵⁾, och förklarar att de kommer att följa dem. En förteckning över dessa myndigheter finns på Europeiska kommissionens webbplats. Den kommer vid behov att uppdateras.

⁽¹⁾ EGT L 1, 4.1.2003, s. 1.

⁽²⁾ I detta tillkännagivande kallas Europeiska kommissionen och de nationella konkurrensmyndigheterna tillsammans för "konkurrensmyndigheter".

⁽³⁾ Se EG-domstolens dom av den 21 september 1989 i mål 68/88, Kommissionen mot Grekland, REG 1989, s. 2965, punkterna 23–25 (svensk specialutgåva, volym X, s. 153).

⁽⁴⁾ Se punkt 8 i rådets och kommissionens gemensamma uttalande om hur konkurrensmyndigheternas samarbetsnätverk skall arbeta. Uttalandet finns tillgängligt i rådets dokumentregister: <http://register.consilium.eu.int> (dokument nr 15435/02 ADD 1).

⁽⁵⁾ I detta tillkännagivande används ordet "förfarande" för utredningar och formella förfaranden som inleds i syfte att fatta beslut enligt förordningen, vilka handläggs av en nationell konkurrensmyndighet eller kommissionen.

⁽⁶⁾ Se skäl nr 18 i förordningen.

⁽⁷⁾ För ärenden som inleds efter en ansökan om förmånlig behandling (ansökan om immunitet mot böter och nedsättning av böter i kartellärenden), se punkterna 37 och följande.

⁽⁸⁾ Avsikten att hålla all information som utbyts enligt artikel 11 i förordningen tillgänglig och lätt åtkomlig för alla nätverksmedlemmar anges dock i det gemensamma uttalande om hur nätverket skall fungera som det hänvisas till i fotnot 4.

⁽⁹⁾ Se kommissionens tillkännagivande om klagomål.

⁽¹⁰⁾ EG-domstolens dom av den 17 oktober 1989 i mål 85/87, Dow Benelux NV mot kommissionen, REG 1989, s. 3137, punkterna 17–20 (ej översatt till svenska).

⁽¹¹⁾ EG-domstolens dom av den 18 oktober 1989 i mål 374/87, Orkem mot kommissionen, REG 1989, s. 3283 (svensk specialutgåva, volym X, s. 217) och förstainstansrättens beslut av den 20 februari 2001 i mål T-112/98, Mannesmannröhren-Werke AG mot kommissionen, REG 2001, s. II-729.

⁽¹²⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 773/2004, EUT L 123, 27.4.2004.

⁽¹³⁾ EGT C 45, 19.2.2002, s. 3, punkt 3

⁽¹⁴⁾ I detta tillkännagivande används uttrycket "regler om förmånlig behandling" för att beskriva alla regler (inklusive kommissionens regler) som antingen ger fullständig immunitet mot påföljder eller en väsentlig nedsättning av påföljder som annars skulle kunna åläggas en deltagare i en kartell, i utbyte mot frivilligt avslöjande av information om kartellen, vilket uppfyller vissa särskilda villkor, före eller under utredningen av ärendet. Uttrycket täcker inte nedsättning av påföljder av andra skäl. Kommissionen kommer på sin webbplats att publicera en förteckning över myndigheter som tillämpar regler om förmånlig behandling.

⁽¹⁵⁾ Se punkterna 8–15 ovan.

⁽¹⁶⁾ På samma sätt kommer uppgifter som har översänts i syfte att få bistånd från den mottagande myndigheten enligt artiklarna 20 eller 21 i förordningen eller för att genomföra en utredning eller annan undersökningsåtgärd enligt artikel 22 i förordningen endast användas i syfte att tillämpa de nämnda artiklarna.

⁽¹⁷⁾ Se punkt 17.

⁽¹⁸⁾ Enligt artikel 15 i förordningen får nationella konkurrensmyndigheter och kommissionen avge skriftliga eller, med domstolens tillstånd, muntliga yttranden i samband med tillämpning av artiklarna 81 och 82 i fördraget. Detta är mycket viktigt för att garantera en enhetlig tillämpning av EG:s konkurrensregler. De nationella konkurrensmyndigheterna och kommissionen kommer att samarbeta nära i sådana sammanhang.

⁽¹⁹⁾ Se punkt 24 i det gemensamma uttalande om hur nätverket skall fungera som det hänvisas till i fotnot 4.

⁽²⁰⁾ Se EG-domstolens dom av den 14 december 2000 i mål C-344/98, Masterfoods Ltd mot HB Ice Cream Ltd, REG 2000, s. I-11369.

⁽²¹⁾ EG-domstolen har definierat detta begrepp i sin dom av den 6 februari 1973 i mål 48/72, SA Brasserie de Haecht mot Wilkin-Janssen, REG 1973, s. 77 (svensk specialutgåva, volym II, s. 67): "Då ett förfarande inleds enligt artikel 9 i förordning nr 17 förutsätts att kommissionen genom en officiell åtgärd ger till känna sin avsikt att fatta beslut".

⁽²²⁾ Se punkt 22 i det gemensamma uttalandet som det hänvisas till i fotnot 4.

⁽²³⁾ Enligt artikel 14.2 i förordningen får en medlemsstat vid möten där till exempel gruppundantagsförordningar och riktlinjer diskuteras, utse en extra företrädare vilken är sakkunnig i konkurrensfrågor och som inte nödvändigtvis arbetar vid en konkurrensmyndighet.

⁽²⁴⁾ EGT C 313, 15.10.1997, s. 3.

⁽²⁵⁾ Se punkterna 37 och följande.

BILAGA

UTTALANDE ANGÅENDE KOMMISSIONENS TILLKÄNNAGIVANDE OM SAMARBETE INOM NÄTVERKET AV KONKURRENSMYNDIGHETER

I syfte att samarbeta nära för att skydda konkurrensen inom Europeiska unionen i konsumenternas intresse har konkurrensmyndigheten undertecknat följande uttalande:

1. Vi godtar de principer som anges i kommissionens tillkännagivande om samarbete inom nätverket av konkurrensmyndigheter.
2. Vi förklarar att vi kommer att följa dessa principer, däribland reglerna om skydd för den som har ansökt om förmånlig behandling, i alla ärenden som vi handlägger eller kan komma att handlägga och där dessa principer är tillämpliga.

.....
(ort)

.....
(datum)

_____